

LaRouche-faktoren i de amerikanske relationer med Rusland og Kina

25. februar 2021 (EIRNS) – Vil præsident Biden følge i fodsporene af Mike Pompeo, præsident Trumps ubehageligt aggressive udenrigsminister, i de amerikanske forbindelser med Rusland og Kina? Det er spørgsmålet, som Vladimir Putin og Xi Jinpings regeringer stiller nu, en måneds tid inde i den nye administration i Washington. Planetens fremtid, hvad krig og fred angår, balancerer på en knivsæg.

Svaret ligger ikke hos enkeltpersoner eller i offentlige udtalelser – der har været mange og ofte modstridende udsagn i de seneste uger – men i dynamikken af den underliggende march imod krig, der drives af det bankerotte, transatlantiske finanssystem. Helga Zepp-LaRouche behandlede dette spørgsmål fra starten af i sin ugentlige webcast den 24. februar. Efter at have noteret, at Biden for nylig erklærede – både i hans taler ved G7 og under sikkerhedskonferencen i München – at han ikke ønsker konfrontation mellem Øst og Vest eller en ny kold krig, bemærkede Zepp-LaRouche:

”Så selvom jeg ikke ønsker at overdrive dette som sådan, må det ses i den sammenhæng, at forholdet mellem USA og Kina er det vigtigste strategiske forhold for menneskehedens fremtid. Af den enkle grund at dette er de to største økonomier, at Kina er involveret med Rusland i en strategisk alliance, og at det derfor er altafgørende ikke at have en konfrontation, og ikke fortsætte derfra hvor det stod i slutningen af Trump-administrationen, der var fuldstændig styret af 'Kina-baskere' som Pompeo, Navarro og deres slags”.

Zepp-LaRouche bemærkede, at Biden har en ny administration, ”så vi må se. Jeg foretager ikke på nuværende tidspunkt en

vurdering af hans politik i forhold til Rusland og Kina". Hun understregede også, at da præsident Trump først trådte til, "i begyndelsen, i valgkampen 2016 og i hele den tidlige del af Trumps administration, sagde han mange gange, at det at have et godt forhold til Rusland og Kina er en god ting og ikke en dårlig ting. Men derefter så man, hvordan Trump mere og mere kapitulerede under det strategiske pres fra neokonservative og fra det militærindustrielle kompleks, især i forhold til Kina. I april sidste år begyndte han at bebrejde Kina for COVID og alle mulige andre ting. Så ved afslutningen af Trump-administrationen var forholdet med Rusland og Kina desværre på et historisk lavpunkt".

Under udøvelse af et sådant pres over for både republikanere og demokrater i Washington af lejemorderne i det bankerotte internationale finanssystem, har både Beijing og Moskva altid været særligt opmærksomme på den klare, utvetydige stemme fra Lyndon LaRouche i USA, om at definere et nyt grundlag for USA's forbindelser med Kina og Rusland. For eksempel bragte 'China Youth Daily', den næstmest læste avis i Kina, som når et publikum på omkring 10 millioner mennesker, en hovedartikel i sin udgave den 24. juli 2009, baseret på et interview som man gennemførte med Lyndon LaRouche. Under titlen, "Det nuværende internationale finansielle system kan ikke reddes", rapporterede artiklen:

"LaRouche foreslår, at USA sætter det nuværende finansielle system under konkursbehandling og vender tilbage til det system, der blev oprettet af Alexander Hamilton, og gennem oprettelsen af en nationalbank begynder at udstede kreditter for at genoplive den amerikanske industri. På internationalt plan kan dette princip derefter udvides til verdensøkonomien ved hjælp af traktataftaler mellem suveræne nationer. Etablering af et internationalt system med faste valutakurser mellem valutaer vil bestemme prisen på råvarer, og traktataftalen vil give den nødvendige kredit", fortsatte artiklen.

“LaRouche mener, at hvis USA, Kina, Rusland og Indien, som suveræne nationer, der omfatter verdens største landområde og indeholder den største befolkning i verden, kunne finde sammen om en aftale om finansielle ordninger, ville dette straks give grundlaget for et nyt globalt finanssystem. LaRouche mener, at Asiens udvikling i fremtiden vil tage føringen i udviklingen af menneskeheden, og at Kina er nøglen til det eurasiske kontinent”.

I dag, 12 år efter disse bemærkninger, er det Helga Zepp-LaRouche og LaRouche-organisationen der agiterer for denne politik af LaRouche.

Billede credits: Miguel Á. Padriñán from Pixabay